

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jiřího Lifky a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **KODL, s. r. o.**, IČ: 24170119, se sídlem Husinecká 903/10, 130 00 Praha 3, zastoupen JUDr. Jiřím Oblukem, advokátem, se sídlem Nádražní 213/10, 702 00 Ostrava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 23. 11. 2012, č. j. 17228/12-1500-101316,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 23. 11. 2012, č. j. 17228/12-1500-101316, **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen zaplatit** žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Jiřího Obluka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 23. 11. 2012, č. j. 17228/12-1500-101316, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti zajišťovacímu příkazu vydanému Finančním úřadem pro Prahu 3 dne 18. 10. 2012 pod č. j. 313895/12/003941108440 a zajišťovací příkaz byl potvrzen. Zajišťovacím příkazem bylo žalobci uloženo, aby zajistil úhradu dosud nestanovené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2012 ve výši 4 551 292 Kč.

Jako základní žalobní bod vymezil žalobce nepřezkoumatelnost zajišťovacího příkazu pro nedostatek důvodů, kterou neodstranilo ani napadené rozhodnutí odvolacího orgánu. Žalobce poukázal na to, že řádně odvedl za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2012 vypočítanou daň z přidané hodnoty ve výši 52 114 Kč. I přesto byl správcem daně vydán zajišťovací příkaz, který byl ovšem opřen pouze o dvě skutečnosti – o skutečnost, že žalobce nemá

registrován u správců daně bankovní účet vedený v ČSOB, a.s., č. 248559692/0300 v měně EURO, a dále o skutečnost, že jeho dodavatel společnost Fletres, s.r.o. podala daňové přiznání naposledy za I. čtvrtletí roku 2011, za další zdaňovací období daňová hlášení podána nebyla. Žalobce namítá, že bez řádného zdůvodnění, pouze na základě těchto dvou důvodů, nemůže existovat odůvodněná obava správců daně, že nebude daňová povinnost zaplacená. Správce daně neuvedl ve svém rozhodnutí, zda společnost Fletres, s.r.o. je i nadále plátcem DPH, zda a jakou vykonává činnost, zda má dostatečný majetek na úhradu daně, kdo jedná za danou společnost a zejména podstatnou skutečnost, proč správce daně požaduje od žalobce odvedení DPH – zda se tak děje např. z důvodu, že DPH neodvedla společnost Fletres, s.r.o.

Žalobce poukázal na to, že ustanovení § 167 a 168 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále „daňový řád“), upravují zajišťovací příkaz, který je vlastně předběžným opatřením správců daně při správě daní. Z obou ustanovení je zřejmé, že správce daně je povinen náležitě rozvést důvody vydání zajišťovacího příkazu, tedy proč pokládá vybrání daně za ohrožené. Zajišťovací příkaz je mimořádné rozhodnutí správce daně, jež musí být vydáno pouze v naléhavém případě, a to tehdy, pokud správce daně předpokládá, že vybrání daně bude ohroženo. Při takovém mimořádném rozhodnutí musí dbát správce daně o to, aby daňový subjekt měl především vědomost o tom, proč se v jeho případě použije takové mimořádné opatření a jaké důvody k jeho vydání správce daně vedly. Tak se však podle žalobce v jeho případě nestalo.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že zajišťovací příkaz je podle daňového řádu institutem, který napomáhá k zabezpečení úhrady daňových povinností v době jejich splatnosti a vymahatelnosti a slouží k ochraně práv správce daně zastupujícího v daňovém řízení zájmy státu jako případného věřitele. Zajišťovacím příkazem se daňovému subjektu nestanovuje daň, ale pouze ukládá povinnost uhradit ve prospěch správce daně v příkaze uvedenou částku, jejíž vybrání pokládá správce daně za ohrožené. V rámci odvolacího řízení proti zajišťovacímu příkazu pak odvolací orgán zkoumá pouze skutečnost, zda na straně správce daně skutečně v době vydání zajišťovacího příkazu existovala odůvodněná obava, že dosud nesplacená nebo nestanovená daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi.

V daném případě žalovaný po přezkoumání rozhodnutí správce daně dospěl k závěru, že v době vydání zajišťovacího příkazu vznikla odůvodněná obava o úhradu dosud nestanovené daně v době její splatnosti a vymahatelnosti. Správce daně vydal zajišťovací příkaz za situace, kdy u žalobce nebyl zjištěn, kromě prostředků na účtu, žádný nemovitý ani movitý majetek, žalobce nikdy nebyl postaven před povinnost uhradit několikamilionové daňové povinnosti, neplnil povinnosti vyplývající z daňových zákonů (oznamovací povinnosti při registraci ohledně účtu), obchodoval s rizikovou komoditou a zejména, kdy poznatky získané správcem daně v rámci postupu k odstranění pochybností o správnosti, průkaznosti a úplnosti řádného daňového tvrzení podaného žalobcem za 2. čtvrtletí 2012 nasvědčovaly tomu, že dosud nestanovená daň za toto zdaňovací období může být mnohem vyšší než žalobcem přiznaná a uhrazená daňová povinnost. Zajišťovací příkaz obsahoval všechny náležitosti uvedené v § 102 daňového řádu včetně odůvodnění, ze kterého bylo seznatelné, z jakých důvodů byl vydán a z čeho plyne obava správce daně o úhradu dosud nestanovené daně v době její splatnosti a vymahatelnosti. Odvolací orgán žalobou napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vyjádřil se ke všem odvolacím námitkám.

Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti rozhodné pro posouzení věci:

Správce daně vydal dne 18. 10. 2012 pod č. j. 313895/12/003941108440 zajišťovací příkaz na částku 4 551 292 Kč. V odůvodnění zajišťovacího příkazu uvedl, že žalobce je registrován jako daňový subjekt od 12. 10. 2011, jako plátce DPH je registrován od 16. 11. 2011 se čtvrtletním zdaňovacím obdobím. Dále správce daně uvedl, že žalobce podal přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2012, v němž vypočetl vlastní daňovou povinnost na 49 115 Kč, kterou též uhradil. V přiznání za druhé čtvrtletí 2012 uvedl daňovou povinnost ve výši 52 114 Kč, kterou rovněž zaplatil. Zajišťovací příkaz dále konstatuje, že správci daně byly žalobcem předloženy faktury s předmětem plnění prodej platiny odběrateli Safína a. s. a přijaté faktury s předmětem plnění nákup platiny od dodavatele Fletres s. r. o. Výpisy z bankovního účtu ani pokladní doklady nebyly předloženy. Správce daně zjistil, že žalobci byl založen bankovní účet č. 248559692/0300 u ČSOB a. s., který nebyl u správce daně registrován. Na tento bankovní účet byly v období od 1. 1. 2012 do 17. 9. 2012 připsány bezhotovostní platby z bankovního účtu Safína a. s. v celkové výši 3 034 740,44 EUR. Peněžní prostředky jsou z tohoto účtu vybírány v hotovosti, nejsou z něj hrazeny výdaje související s běžnou podnikatelskou činností nebo výdaje za úhrady zboží. Dále správce daně uvedl, že prověřením u místně příslušného správce daně společnosti Fletres s. r. o. bylo zjištěno, že tato společnost podala přiznání k dani z přidané hodnoty naposledy za první čtvrtletí roku 2011. Tyto skutečnosti správce daně vyhodnotil tak, že existují důvodné obavy z toho, zda žalobce prokáže nárok na odpočet daně podle § 72, případně podle § 73 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty. Konkrétně existují podle správce daně pochybnosti o tom, zda žalobce prokáže splnění podmínek pro nárok na odpočet daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, resp. že prokáže skutečnost, že došlo k faktickému přijetí zdanitelných plnění. Podle správce daně tak lze předpokládat, že bude žalobci stanovena daňová povinnost za zdaňovací období druhého čtvrtletí roku 2012 ve výši 4 603 406 Kč namísto 52 114 Kč, jež žalobce přiznal a uhradil. Správce daně shrnul, že vzhledem k tomu, že existuje důvodné podezření, že úhrada rozdílu bude v době její splatnosti nedobytná a protože jediný majetek, kterým žalobce disponuje, je aktuální zůstatek na bankovním účtu, přistoupil k vydání zajišťovacího příkazu.

Žalobce proti zajišťovacímu příkazu podal odvolání, v němž uvedl obdobně jako v žalobě námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Odvolací orgán v napadeném rozhodnutí v zásadě doslovně reprodukoval obsah rozhodnutí správce daně a posléze ke stěžejní námitce žalobce (námitce nepřezkoumatelnosti zajišťovacího příkazu pro nedostatek důvodů) uvedl, že hlavním důvodem pro vydání zajišťovacího příkazu bylo vyhodnocení dosavadního zjištění z prováděného postupu k odstranění pochybností na dani z přidané hodnoty za 2. čtvrtletí 2012. Z tohoto řízení vyplynulo oprávněné podezření správce daně, že dosud nestanovená daňová povinnost může být mnohem vyšší než žalobcem přiznaná a uhrazená daňová povinnost. Následnou analýzou majetkových poměrů žalobce získal správce daně obavy, že úhrada případného rozdílu může být nedobytná. Skutečnosti ohledně účtu žalobce a o jeho dodavateli byly uvedeny pouze jako konstatování na dokreslení celé situace. Dále odvolací orgán konstatoval, že má správce daně pochybnosti o tom, zda žalobce prokáže splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně z faktur přijatých od dodavatele společnosti Fletres s. r. o., neboť z dosavadních zjištění vyplývá, že žalobce nijak neověřoval kvalitu a množství materiálu, které měl nakupovat od společnosti Fletres, s. r. o., úhrady za zboží byly prováděny v hotovosti, zboží nebylo nijak pojištěno. Žalobce neučinil opatření, kterými by omezil riziko obchodování s drahými kovy, ani jiná opatření, kterými by si prověřil věrohodnost dodavatele včetně toho, jakým způsobem plní své daňové povinnosti. Z dosavadních šetření správce daně vyplývá, že odvolatel „věděl nebo mohl vědět“, že daňová povinnost vyplývající z obchodů s platinou nebyla dodavatelem

Fletres s. r. o. přiznána a uhrazena. Dále odvolací orgán zmínil, že má též pochybnosti o přijetí zdanitelných plnění od tohoto dodavatele.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobcích bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Důvody pro vydání zajišťovacího příkazu jsou stanoveny v § 167 odst. 1 daňového řádu, dle kterého „[j]e-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz“.

Při přezkumu zákonnosti zajišťovacího příkazu je proto třeba se především zabývat tím, zda správní orgány postupovaly v souladu s citovaným ustanovením daňového řádu a řádně zdůvodnily, že je dána odůvodněná obava, že daň (v posuzované věci dosud nestanovená daň z přidané hodnoty) bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi. Ostatně již v bodu [27] rozsudku ze dne 24. 11. 2009, čj. 9 Afs 13/2008–90, č. 2001/2010 Sb. NSS, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že je „*správce daně povinen rozvést důvody vydání zajišťovacího příkazu, tedy proč pokládá vybrání daně za ohrožené*“. V rozsudku ze dne 16. 4. 2014, čj. 1 As 27/2014-31, č. 3049/2014 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud v bodu [20] vyslovil, že „*naplnění odůvodněné obavy je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Bylo by velmi obtížné a málo funkční snažit se institut odůvodněné obavy vymezit či zpřesnit stanovením více či méně abstraktních nepřekročitelných mantinelů nebo mnohobodovým testem jeho použitelnosti. V té nejobecnější rovině proto pouze soud konstatuje, že existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaheny k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně. Vydání zajišťovacího příkazu tak nelze spojovat výhradně se situací, kdy daňovému subjektu hrozí insolvence, kdy se daňový subjekt zbavuje majetku nebo kdy činí účelově kroky, které by podstatně ztížily nebo zmařily budoucí výběr daně. Jak správně konstatoval krajský soud, zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplatné či nestanovené daně vyvolá obavu o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit. Tento okruh indicií a závěry o ekonomické situaci daňového subjektu musí být přesvědčivě popsány v zajišťovacím příkazu (viz obdobně [citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 Afs 57/2010-139]).*“

Výkladem § 167 odst. 1 daňového řádu se Nejvyšší správní soud dále zabýval v rozsudku ze dne 11. 6. 2015, čj. 10 Afs 18/2015-48. V tomto rozsudku dal obecně za pravdu žalovanému, že „*při vydávání zajišťovacího příkazu nebude namístě obšírně prokazovat otázky, které z povahy věci souvisí se stanovením samotné daně, nikoliv s otázkou existence odůvodněné obavy ve smyslu shora cit. § 167 odst. 1 daňového řádu. Jinak by vskutku správce daně stanovoval daň dvakrát: jednou v zajišťovacím řízení, jednou v samotném řízení vyměřovacím. Proto například pro vydání zajišťovacího příkazu bude významná samotná účast daňového subjektu v podvodném řetězci, účast, která potenciálně (dle dalších zjištění ve vyměřovacím řízení, včetně otázky dobré víry daňového subjektu) může založit budoucí doměření DPH. Naopak bezvýznamné pro toto stadium daňového řízení budou otázky, zda snad daňový subjekt byl v dobré víře, že se účastní plnění daňovým podvodem nezatíženého. [...] Při výkladu a aplikaci § 167 odst. 1 daňového řádu musí správce daně, resp. žalovaný v*

řízení o odvolání, předložit přesvědčivé odůvodnění důvodů zajištění finančních prostředků daňového subjektu (srov. výklad k § 71 zákona [č. 337/1992 Sb.], o správě daní a poplatků) [v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 9 Afs 57/2010–139]). Je evidentní, že v nynější věci snesl správce daně a po něm i žalovaný velmi obsáhlé odůvodnění nezbytnosti vydání zajišťovacích příkazů.“ V následující pasáži odůvodnění se Nejvyšší správní soud obšírně zabýval tím, proč důvody pro vydání zajišťovacího příkazu v případě konkrétního stěžovatele, který byl v rámci obchodu se zlatými slitky zapojen do podvodného řetězce na DPH, shledal, tj. mimo jiné proč pokládá za důvodnou úvahu správních orgánů, že DPH bude stěžovatelce doměřena. V rozsudku ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 Afs 108/2015-35, k tomu Nejvyšší správní soud doplnil: „Pojistkou proti hrozcí svévoli správce daně související s bezdůvodným zadržováním finančních prostředků daňových subjektů, na kterou upozorňovala stěžovatelka, je přitom výše zmíněná podmínka existence odůvodněných obav, které musí správce daně ve smyslu citované judikatury správních soudů řádně specifikovat a odůvodnit. Dané úvahy jsou přitom soudně přezkoumatelné (srov. již [citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 9 Afs 13/2008-90]).“*

Citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu k § 167 odst. 1 daňového řádu lze shrnout tak, že nelze požadovat po správci daně, aby v rámci zajišťovacího příkazu, respektive rozhodnutí o zamítnutí odvolání, postavil najisto a detailně prokazoval veškeré skutečnosti relevantní pro stanovení daně, neboť pro takový postup je místo v řízení o stanovení (doměření) daně. Na druhou stranu však musí v zajišťovacím příkazu srozumitelně a přezkoumatelným způsobem uvést konkrétní okolnosti, jež se vztahují k oběma komponentám odůvodněné obavy ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu, tedy jak k obavě, že bude stanovena určitá daňová povinnost, tak k obavě, že nebude takto stanovená daňová povinnost v době splatnosti dobytá.

Zároveň platí, že odůvodněnou obavu (tj. přiměřenou pravděpodobnost) lze vyhodnocovat jak jednotlivě ve vztahu k oběma výše uvedeným prvkům (stanovení daně a její budoucí dobytost), tak i celkově. Pokud bude možno odůvodněnou obavu ve vztahu k jednomu či druhému prvku s jistotou vyloučit, pak zpravidla nebude možné zajišťovací příkaz vydat. Pokud ovšem bude dána určitá míra obavy ve vztahu k oběma prvkům, je možné např. nižší pravděpodobnost (slabší důvody) ve vztahu k budoucímu stanovení daně kompenzovat jasnými okolnostmi (silnými důvody) svědčícími o tom, že daňový subjekt se zbavuje majetku, který by mohl sloužit k uspokojení daňového nedoplatku, a naopak (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, čj. 4 Afs 22/2015-104).

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že odůvodnění zajišťovacího příkazu těmito požadavkům nevyhovělo vůbec, odůvodnění napadeného rozhodnutí pak pouze zčásti. Ve vztahu k oběma rozhodnutím tak lze konstatovat existenci podstatné vady v podobě nedostatku důvodů rozhodnutí, jež jak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak i rozhodnutí napadené žalobou činí nepřezkoumatelným ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Má-li odůvodnění zajišťovacího příkazu obsahovat řádné konkrétní skutkové okolnosti, z nichž vyplývá odůvodněná obava jak ve vztahu ke stanovení daně, tak budoucí dobytosti, je třeba konstatovat, že zajišťovací příkaz takové konkrétní skutkové okolnosti neobsahuje vůbec. Správce daně sice konstatoval, že existuje pochybnost, zda žalobce prokáže nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, nicméně tomuto závěru nejsou v odůvodnění zajišťovacího příkazu přiřazeny žádné konkrétní skutkové okolnosti, jež by takový závěr odůvodňovaly. Jedinou konkrétní skutkovou okolností, jež by snad k této obavě mohla být přiřazena, je správcem daně zmiňovaná skutečnost, že dodavatel žalobce nepodal

za příslušná zdaňovací období řádná daňová hlášení. Taková skutečnost však sama o sobě odůvodněnou obavu ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu nemůže způsobit. Odvolací orgán posléze v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že pochybnosti o tom, zda žalobce prokáže splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně z faktur přijatých od dodavatele společnosti Fletres s. r. o., vyplývají z dosavadních zjištění, že žalobce nijak neověřoval kvalitu a množství materiálu, které měl nakupovat od společnosti Fletres, s. r. o., úhrady za zboží byly prováděny v hotovosti, zboží nebylo nijak pojištěno. Žalobce neučinil opatření, kterými by omezil riziko obchodování s drahými kovy, ani jiná opatření, kterými by si prověřil věrohodnost dodavatele včetně toho, jakým způsobem plní své daňové povinnosti. Z dosavadních šetření správce daně tedy mělo vyplývat, že odvolatel „věděl nebo mohl vědět“, že daňová povinnost vyplývající z obchodů s platinou nebyla dodavatelem Fletres s. r. o. přiznána a uhrazena. Dále odvolací orgán zmínil, že má též pochybnosti o přijetí zdanitelných plnění od tohoto dodavatele. V daném případě se sice jedná o důvody, jež by se k první komponentě odůvodněné obavy podle § 167 odst. 1 daňového řádu (stanovení daně) mohly vztahovat a mohly by být relevantní. Nicméně jde o důvody přednesené v rovině apodiktických tvrzení, u nichž odvolací orgán v napadeném rozhodnutí nevymezil žádné konkrétní skutečnosti (případně alespoň jejich zdroj), které se staly podkladem pro jejich formulování. Bylo-li podkladem těchto závěrů šetření v podobě postupu k odstranění pochybností či daňové kontroly, měl správce daně skutková zjištění z těchto postupů správy daní alespoň ve stručnosti shrnout. Pokud však pouze v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl již hotový skutkový závěr (žalobce neučinil opatření, věděl či mohl vědět, že se účastní daňového podvodu atd.), jde o závěr nepřezkoumatelný, neboť není zřejmé, o jaké skutečnosti a jak zjišťované se opírá.

Pokud pak jde o druhou složku odůvodněné obavy (tedy obavy o dobytost v budoucnu stanovené daně), jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný se omezili na prosté konstatování, že žalobce nedisponuje žádným majetkem. Ani tento závěr však není v odůvodnění ani zajišťovacího příkazu, ani rozhodnutí o odvolání opřen o žádné konkrétní skutečnosti, jež by správce daně vymezil a přezkoumatelným způsobem uvedl v souvislost s namítanou důvodnou obavou. Pokud se v odůvodnění rozhodnutí objevuje zmínka o absenci jakéhokoliv majetku krom zůstatku na účtu, pak není uvedena ani konkrétní částka takového zůstatku, nejsou specifikovány ani jiné skutečnosti svědčící o nemajetnosti žalobce.

Za těchto okolností nezbylo Městskému soudu v Praze, než napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. - žalobce byl v řízení plně úspěšný, náleží mu tak proti žalovanému náhrada nákladů řízení. Náklady řízení žalobce spočívají předně v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3000 Kč. Další náklady žalobce tvoří odměna zástupce žalobce. Odměna zástupce žalobce náleží za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení ve věci, podání návrhu ve věci samé a podání repliky k vyjádření žalovaného. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3100 Kč (3 x 3100 Kč = 9300 Kč). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon (3 x 300 Kč = 900 Kč). Soud přitom odměnu zástupce žalobce zvýšil o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je zástupce povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb.,

o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem tak soud žalobci přiznal na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. ledna 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová